

V I T A

PUBLIVS Ovidius Naso Sulmoni, quæ
 urbs est in pelignis, ut ipse quoque scribit, ex
 equestri Nasonum familia Mineræ Quinæ
 quatrius natus est, xiiii. kalendas Apriles.
 Hirtio & Pansa consulibus, qui bello An
 toniano apud Mutinam in pugna cecide
 runt. Cum fratre natu maiore clarissimis, & grāmaticis, &
 rhetoribus Romæ operam dedit, ac ut patri magis obtem
 peraret, quod illo studio delectaretur, legibus quidem
 incumbere coepit, sed cum pater uita functus esset, ad huius
 maiores musas rediit, celeberrimosque illorum temporum
 poetas sibi conciliauit, Amylium Macrum Veronensem,
 qui de herbis diligentissime scripsit, Ponticum qui Thebaida
 composuit, Propertium elegiarum, Bassum iamborum scri
 ptorem, & Horatium Flaccum. Vxorē treis duxit, quarum
 duas repudiavit, cum tertia cōiunctissime uixit, ex qua duas
 etiā filias suscepit. Cum uero ad Iuliam Augusti filiam sub Co
 rynnæ nomine lasciuas de amoribus elegias scripsisse de
 prehensus foret, in exiliū annos quinquaginta natus ab Au
 gusto ipso fuit electus, in pontoque relegatus, Vbi cum nouē
 annos tristissime exegisset, uita functus, Tomis (ut Eusebius
 us in Chronicis scribit) fuit sepultus. Tamen si autem, & ipse
 alia quædā iactat tegēdi criminis gratia, & plerique aliter pu
 tant, illam tamen quam dixi, fuisse exilij causam ex his Si
 donij poetæ lepidissimis uersibus aperte demonstratur.

Et te carmina per libidinosa

Notum Naso tener Tomosque missum.

Quondam Casaræ nimis puellæ

Falso nomine subditum Corynnæ.

Multa nobis fecunditatis ingenij sui monumenta reli
 quit, partim in exilio, partim Romæ cōscripta. Nam in exi
 lio, & de Tristibus, & de Ponto, & in Ibin, & de morte

A V T H O R I S.

Druſi ad Liuiam conſolationem, & duodecim Faſtorum libros, quorum ſex tantum extant, quibus nuper omnes inuenti ferantur, & Germanici triumphum composuit. De piſcibus opuſculum inchoatum reliquit. Ante uero quam exularet, iam artem amandi emiſerat. Amoris remedium, ſuos amores ad Corynnam, amatorias Heroïdum epiſtolas. Medeam tragœdiã, quæ ut ſcribit Fabius Quintilianus, oſtendere uidetur, quantum uir ille præſtare potuerit, ſi ingenio ſuo temperare quàm indulgere maluiffet. Metamorphoſin, quã ſubita relegatione perturbatus emendare non potuit, id quod ipſe his carminibus perſpicue teſtatũ reliquit.

Orba parente ſuo quicumque uolumina cernis,
 His ſaltem ueſtra detur in urbe locus.
 Quoque magis faueas, non ſunt hæc ædita ab illo,
 Sed quaſi de domini funere rapta ſui.
 Quicquid in his igitur uitij rude carmen habebit,
 Emendaturus, ſi licuiſſet, eram.

Finiſ uitæ authoris,